

ÚLTIMA PEDRADA

UN ÈXIT D'EXILI

Primeres passes pel retorn de Puigdemont

La fugida de Puigdemont d'Espanya, estratègia reconeguda per molta gent i que, segons diuen ha donat ales a l'independentisme català, sembla que arriba al seu final. Bé, tampoc exagerem. El final pot ser demà però també l'any vinent.

En tot cas, útil o no, l'exili de Puigdemont ha servit per emmerdar encara més la troca. La Justícia espanyola, prou contaminada de feia temps ha quedat ara amb la merda al coll. Però no només la justícia, també el Govern espanyol i no diguem el català amb les seves respectives oposicions i si ens atrevim a mirar una mica més lluny, albirem que

el desenllaç final esquitxarà de merda al mateix Puigdemont. Tornar té un preu, potser just, però un preu. Els pactes no són nets, ni transparents i, en el cas extraordinari de ser-ho, l'oposició ja s'encarrega de remenar-la amb un pal fins que s'omplen de sospites.

Excepte els fidels més fidels, els catalans coincideixen (Déu sia alabat) en la poca solta d'aquest exili. De què ha servit? Si la tàctica ha estat tant bona, com és que encara no sabem si Europa l'accepta o no l'accepta com a diputat? Si s'han bellugat tants fils com s'entén que no hi hagi una sola resolució europea que

Espanya tingui l'obligació de complir? Si des de Brussel·les es busca tanta unitat, com s'explica que cada tres famílies catalanes tinguin un partit polític propi? Com és possible que sempre que Puigdemont o Junqueres es fan una trucada, un dels dos comuniqui? Són molts anys per tant pobres resultats, no?

Sincerament, el més clar de l'exili de Puigdemont fins ara, és que ha vingut a reforçar la tradició escatològica catalana. Merda per tot arreu. És potser el que buscava el President?

